

ipsum tanta benignitate excepisti; qualem a viro tam illustri expectare vix licuisset. Non Te mouent, quibus accumularis, elogia, nec me præcone indiges, cum Te laudando certent, qui veritatem amant. Verba alias non deessent, quibus vel summam grauitatem, vel oris suauitatem, vel denique doctrinæ venerarer præstantiam. Adsiduus hærebam ab ore Tuo, nec me quidpiam morabatur: aditum mihi concedebas benignissime, Bibliotheca patebat quotidie, singula quidem, quod adhuc adgnosco, ex benigna & liberali concessione. Nec sola hæc sunt, quibus me Tibi profiteor debitorem, sed tantus est cumulus beneficiorum Tuorum in me, vt erubescam, si recorder, me nondum paribus obsequiis iisdem respondisse. Vnicum est, quod non possum non publice prædicare, cum in me anno præterlapso, summos in iure honores contulisti. Singularis hic fauor Tuus erat, & illustris apud vos Ictorum Ordinis, quo me ad examina & inauguralem disputationem sine vllis impensis, quæ ab aliis soluuntur, admisistis. Beneficium hoc quo magis est singulare, eo maiori cum reuerentia illud agnosco, & seruabo perpetuum. Tam munificum exemplum secutus fuit illustris apud nos Ictorum ordo, qui me non solum